

Arrest

nr. 149 861 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 december 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 6 januari 2014 ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker wordt op 28 januari 2015 door de politie opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 januari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Armenië

[...]

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

[...]

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06/01/2014. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 06/01/2014 door de gemeente Mechelen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van twee jaar opgelegd. Het feit dat betrokkene zus en moeder illegaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij als bijna 20 jarige man enige mantelzorg van zijn familie nodig heeft. Dit inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel, onder andere, de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij stelt in dit verband onder meer als volgt:

“Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met

een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het verlengde hiervan wordt tevens in de parlementaire voorbereiding m.b.t. art. 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod zelfs benadrukt dat de richtlijn echter de verplichting oplegt om tot een individueel onderzoek over te gaan en dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (*sensu lato*) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker op 06/01/2014 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft.

Zoals hierover al reeds geaccentueerd vormde verzoeker voor zijn administratieve aanhouding één gezinscel samen met zijn moeder en zuster en verbleef hij op hetzelfde adres te 2800 Mechelen.

Verzoeker loopt tevens sedert zijn aankomst in het Rijk naar school.

Daarenboven is hij sedert het jaar '2011 middels een leercontract actief bij Wood4art bvba te 2800 Mechelen. Zijn leerovereenkomst loopt af op 30/06/2016.

[...]

Verzoekende partij kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afleiden dat verwerende partij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met alle specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak rekening mee is gehouden nl. de schoolgang en tewerkstelling van verzoeker.

Derhalve dient er in casu te worden vastgesteld dat, in het licht van art. 74/11, §1 eerste lid vrw., niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

De aangevoerde middel inzake de schending van art. 74/11 is derhalve ook ernstig en gegrond. [...]"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, wat dit gestelde betreft, als volgt:

"[...] In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, wijst verweerder erop dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd betekend op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

Het weze vooreerst benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot in casu geheel terecht dat een inreisverbod van twee jaar aan verzoekende partij moest worden opgelegd, gezien de concrete elementen die het dossier kenmerken.

In de bestreden beslissing wordt expliciet gemotiveerd om welke reden het inreisverbod wordt opgelegd voor 2 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij eerdere bevelen niet heeft nageleefd, dat verzoekende partij op de hoogte is van de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten, over de te volgen stappen en de mogelijkheden tot ondersteuning. Hierbij wordt expliciet gemotiveerd nopens de aanwezigheid van verzoekers moeder en zuster op het grondgebied, waarvan terecht wordt vastgesteld dat deze eveneens illegaal in het Rijk verblijven en dat niet blijkt dat verzoeker mantelzorg zou verlenen, en er dan ook geen disproportionaliteit is t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Tevens wordt beklemtoond dat uit het onderzoek van het dossier niet is gebleken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Aldus blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk om welke reden een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Tevens blijkt uit de motivering expliciet dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekende partij haar moeder en zus, en aangeeft om welke reden dit de bestreden beslissing niet in de weg staat. Verzoekende partij kan niet dienstig anders pogen voor te houden.

Deze motivering is tevens in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het

onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Waar verzoeker nog verwijst naar het schoollopen sedert zijn aankomst, en de bewering dat hij op heden een leercontract volgt die afloopt in 2016, is het verwerende partij geenszins duidelijk hoe de opmerking dat verzoekende partij sedert zijn aankomst in België school zou hebben gelopen enige afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing; temeer verzoekende partij sedert 27.08.2013 meerderjarig is.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij zich vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris beroepen heeft op het volgen van een leercontract, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee ook geen rekening kon houden – los van de vaststelling dat dit element sowieso geen afbreuk kan doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing –.

Waar verzoekende partij nog laat uitschijnen alsof de gemachtigde van de staatssecretaris automatisch een inreisverbod van twee oplegt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel, maakt zij deze beschouwing geenszins aannemelijk. Integendeel wordt in de in casu bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan op de concrete elementen van het dossier, en geeft de gemachtigde van de staatssecretaris expliciet aan dat uit het onderzoek van het dossier niet is gebleken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Verzoekende partij geeft niet aan met welke concrete en actuele elementen die blijken uit het dossier, door de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

[...]

Verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij nergens in haar enig middel de concrete motieven van de bestreden beslissing betwist. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. [...]”

3.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker betoogt dat verweerder, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, heeft nagelaten rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij wijst er zo op dat hij sinds zijn aankomst in België steeds naar school is gegaan en sinds het jaar 2011 middels een leercontract actief is en zijn leercontract afloopt op 30 juni 2016. Hij stelt dat dit element mee in rekening diende te worden gebracht waar een inreisverbod voor twee jaar werd opgelegd. Hij brengt thans ook stukken aan die bevestigen dat hij tot 2016 een leercontract heeft en waarin de zaakvoerder van de onderneming waar hij deeltijds werkt aangeeft dat hij verzoeker vast in dienst wenst te nemen van zodra zijn dossier in orde is.

Zoals verzoeker correct aangeeft, dient overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat niet blijkt dat verzoeker zich voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds heeft beroepen op het volgen van een leercontract, zodat met dit element geen rekening kon worden gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoeker en zijn gezin bij schrijven van 29 april 2013 indienden uitdrukkelijk werd ingeroepen dat verzoeker scholing volgt in België. Er werden hierbij stukken voorgelegd dat verzoeker met name is ingeschakeld in een project *“Leren en Werken, Alternierend leren”* en dat hij deeltijds is tewerkgesteld in de houtbewerking voor de onderneming Wood4art in Mechelen. Verweerder had er aldus wel degelijk kennis van dat verzoeker in België is ingeschakeld in een traject van deeltijds leren, waarbij hij deeltijds werkt in de houtbewerking. Het kwam daarenboven ook aan verweerder toe om, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zich voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod een correct beeld te vormen van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod voor een duur van twee jaar rekening heeft gehouden met voormeld gegeven. Het voormelde door verweerder in de nota met opmerkingen gestelde wijst er integendeel op dat dit element niet in rekening werd gebracht. Het gegeven dat verzoeker is ingeschakeld in een traject van deeltijds leren, waarbij hij deeltijds werkt in de houtbewerking, maakt wel degelijk deel uit van de *‘specifieke omstandigheden’* die verzoekers situatie kenmerken. Hiermee diende aldus rekening te worden gehouden.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen nog dat niet blijkt hoe de scholing in België enige afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing, te meer nu verzoeker sinds 27 augustus 2013 meerderjarig is. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat geenszins blijkt dat een traject van deeltijds leren in ieder geval een einde zou nemen bij het bereiken van de meerderjarigheid. Verweerder gaat er ook aan voorbij dat het in casu een specifieke vorm van scholing betreft, met name volgt verzoeker een traject van deeltijds leren waarbij een specifiek vak wordt aangeleerd en waarbij de betrokkene reeds de nodige praktische ervaring in een onderneming kan opdoen. Deze opleidingsvorm is gericht op een professionele inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt in een bepaald vakgebied. Dit betoog in de nota doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat niet blijkt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening hield met alle specifieke omstandigheden van het geval, waaronder de concrete indicaties inzake een gevolgd traject van deeltijds leren in België ter voorbereiding op een volwaardige tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt in een bepaald vakgebied, minstens dat niet blijkt waarom verweerder dan wel van mening was dat dit element niet vermocht te leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een mindere duur. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat dit element in ieder geval irrelevant zou zijn, te meer gelet op het reeds gestelde dat een traject van deeltijds leren onder meer is gericht op een professionele inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt in een welbepaald vakgebied.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat het niet is omdat bepaalde elementen door verweerder niet als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aanvaard, dat ze niet moeten worden betrokken in het kader van de afweging van de verschillende elementen die de specifieke omstandigheden van het geval kenmerken die hem moeten doen komen tot het vaststellen, in alle redelijkheid, van de duur van het inreisverbod.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet in casu worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle voor de afweging relevante elementen in ogeschouw werden genomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.3. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS